

Ringer per a practicar injeccions intra-venoses. E. Meyer va demostrar que, veritablement amb aquesta solució, s'aconseguia un augment més notable de la pressió i de la contracció cardíaca, que usant la solució salina sola.

Nosaltres creiem que és degut a una acció beneficiosa de la goma sobre el tonus vaso-motor, particularment sobre el territori de l'esplànic, més que al fet de l'augment de la viscositat provocat per la solució gomosa. Zander creu que l'acció de la goma sobre el cor és deguda al calci que aquesta conté.

Molt s'ha escrit sobre la influència de la sangria sobre la diuresi. El fet de l'augment d'aigua en la sang després de la sangria, s'ha volgut considerar com un element diurètic.

Sempre m'havia semblat molt problemàtic que la sangria pogués obrar, actuant per mitjà del ronyó, com un diurètic, a la manera que obren els cossos púrics, particularment el Novoasurol.

En els últims mesos he fet diferents estudis en subjectes normals, i mai no he pogut constatar uns efectes diurètics després de la sangria.

Si moltes vegades veiem després d'una sangria augmentar la diuresi, aquesta és deguda a una circulació sanguínea més regularitzada, i que, per tant, permet una millor irrigació renal; acció semblant a la que provoca una cura de digital.

Pel que fa referència a l'acció de la sangria sobre els canvis nutritius en conjunt, poques són les dades conegudes.

Schlomonritz, experimentant en gossos, trobà que en els casos en els quals la pèrdua de sang era superior al 5 % del pes del cos, hi havia una disminució notable en el consum d'oxigen; en les sangries de quantitats inferiors, aquest consum no variava.

S'ha volgut comparar l'acció de la sangria amb la produïda per l'acció de la terapèutica protèinica parenteral, en la qual hi ha un augment en el consum d'oxigen. Falten, però, observacions concretes. Experimentant en malalts renals amb pressió sanguínia augmentada, havem observat després de la sangria un augment en el consum d'oxigen.

Són molt abundants les observacions de l'acció de la sangria sobre els canvis en l'albumina.

Dauner, treballant en subjectes normals, observà, després de la sangria una hiperazotúria. Nosaltres, treballant sobre animals, no hem pogut observar un augment en el consum de nitrogen. En

canvi, altres, treballant amb cobais, han trobat aquest augment. És molt problemàtic que aquestes observacions tinguin valor en malalts renals.

La sangria ha estat tinguda molt temps com un gran recurs terapèutic no sols en els casos d'urèmia aguda amb hipertensió, sinó també en els casos de vertadera urèmia azotèmica tranquil·la, creient que obrava com a desintoxicant. El coeficient de N. en la sang no disminueix, car els productes nitrogenats dels teixits afloixen en gran quantitat a la sang i l'acció queda reduïda a una descàrrega d'aquests.

Becher ha tractat de demostrar la falsetat d'aquesta acció, afirmant que la sangria augmentava el coeficient de nitrogen de la sang, fundant-se en els resultats obtinguts amb gossos, als que prèviament havia extirpat els ronyons. No està, doncs, provat que la sangria, en els casos de malalties renals, provoqui una destrucció de l'albumina.

Aquestes observacions contradictòries no autoritzen, però, negar la possibilitat d'una influència benefactora del dit tractament. Aquesta influència benefactora podria, potser, explicar-se per una major permeabilitat muscular. Aquesta major permeabilitat muscular ha estat demostrada pel que es fereix al Ion-K. i per les solucions concentrades de glucosa en els casos d'urèmia.

La grossa influència que una sangria aburllant té sobre els canvis nutritius en general, i sobre la vida cel·lular, ha estat demostrada pels estudis de Fremid, qui ha investigat la presència de substàncies químiques extractives a la sang, després de la sangria. Aquestes substàncies actuarien sobre el cor coadjuvant l'acció de la digitalina.

Tots aquests estudis han servit per a demostrar una sèrie d'influències de la sangria sobre l'organisme que no poden ésser considerades com senzills fets d'hemodinàmica, sinó com a fenòmens de relació amb el problema general dels canvis nutritius.

No podem avui negar l'enorme varietat d'efectes que la sangria provoca sobre l'organisme en general.

Solament alguns d'ells són coneguts; els altres continuen completament inexplicables i representen encara per a nosaltres una sèrie de fets tant misteriosos com a l'època en què la sangria s'emprava d'una manera purament empírica.